

~Maneschijn en Pistachefudge~

Een ode aan 'Onder de sterren van Montpellier' van Marina Folkers

Ze hakte de chocolade in stukken en smolt deze samen met de gecondenseerde melk en een klontje boter tot een mooie glanzende en romige massa. Haar moeder had haar geleerd dat het au-bain-marie moest maar Louise was nogal ongeduldig aangelegd en smolt de hele handel, eigenwijs als ze was, gewoon rechtsreeks in de pan die op het fornuis stond.

Hoe vaak ze deze stappen ook uitvoerde, ze kreeg er nooit genoeg van. De geur van chocolade, het roeren door de pan terwijl ze de massa steeds steviger voelde worden en uiteindelijk het vullen van de grote vierkante fudgevormen; ze werd er nog steeds intens gelukkig van. Vooral als ze de grote fudge na het opstijven in kleinere stukken sneed en de vulling weer tevoorschijn zag komen...hemels. De vulling van vandaag bestond uit fijngehakte candybars, één van de favorieten van haar klanten op de markt waar ze haar fudge en zelfgemaakte curds verkocht. Ze had haar playlist met oude Franse chansons aangezet en de nostalgische klanken vulden haar woning.

Het was mooi weer en ze keek door het open keukenraam naar haar achterburen. Hun huis stond wat verder van haar appartement af en had een mooie maar rommelige tuin. De Engelse eigenaren waren niet het hele jaar door aanwezig en nu had ze gehoord dat het geschilderd en verkocht zou gaan worden. Ze sprak de burens niet vaak en wist zelfs hun namen niet. In het huis daarnaast was onlangs ook iemand komen wonen maar ze had nog niet uit kunnen vinden wie dat was. De nieuwe bewoner hield blijkbaar van privacy.

Terwijl ze de chocolademassa in de vormen goot hoorde ze de voordeur open en dicht gaan en ineens stond hij voor haar neus: vrolijk zoals altijd, in een prachtig blauw goed zittend pak zonder stropdas, kortgeknipt haar, heerlijk mannelijk ruikend en, ook zoals altijd, zich van geen kwaad bewust. Zijn aanblik zorgde bij haar elke keer weer voor een roffelend hart en een knoop in haar maag en de sufferd had werkelijk geen idee.

Aramis. Vernoemd naar een Musketier, belachelijk knap, een hart van goud en haar beste vriend sinds ze tien jaar geleden met haar ouders vanuit een Fries gehucht naar deze stad in het zuiden van Frankrijk verhuisde. Ze was niet meteen verliefd geworden; het was eerder dankbaarheid geweest wat ze voelde toen hij zich ontfermde over dat vijftienjarige meisje wat nog niet goed kon bevatten wat haar nou eigenlijk was overkomen.

Pas toen ze hem drie jaar later heftig zag zoenen met zijn toenmalige vriendin was er iets in haar systeem gebeurd waar ze zich kapot van was geschrokken. Ze was jaloers geworden en het had gevoeld alsof haar hart via haar maag uit haar lijf werd gerukt. Uit angst voor het verliezen van hun vriendschap had ze nooit haar gevoelens uitgesproken en ze diep weggestopt. In plaats daarvan maakte ze vaak met liefde zijn favoriete snoepgoed voor hem: pistachefudge. Hij moest er inmiddels kilo's van hebben verslonden. Wat hem overigens niet aan te zien was.

En nu stond hij, zoals zo vaak, in haar keuken die altijd een paar meter kleiner leek te worden met hem erin.

Met een grijns reikte hij langs haar naar de stapel versgebakken koekjes die onder het raam stond en stak er zonder te vragen één in zijn mond, volkomen op zijn gemak.

'Zo, Louise. Wat voor goddelijks maak je vandaag?' Ze genoot van de manier waarop zijn Frans haar naam liet klinken.

'Candybar fudge', zei ze terwijl ze fijngehakte caramel als topping over de verse fudge strooide.

Hij keek naar buiten terwijl hij nog een koekje van de schaal graaide en schoot ineens in de lach.

'Wat is er?'

'Die Engelse achterburen van je zouden het huis toch laten schilderen?'

'Ja. Ik geloof dat ze hun nichtje hadden gevraagd maar die kon niet. Iets met een nieuwe baan. Maar dat nichtje wist wel iemand. Hoezo?'

Aramis grinnikte. 'Nou, ik denk dat die iemand gearriveerd is. Kijk maar.' En hij knikte naar buiten richting de achtertuin.

Het appartement van Louise lag op een licht glooiende heuvel dus ze had vol zicht op de achtertuinen en wat ze zag maakte haar nieuwsgierig.

Ze zagen een jonge vrouw een tafel richting de muur slepen om vervolgens over de muur naar de tuin naast haar te staan gluren.

'Wat is die in vredesnaam aan het doen?', zei Aramis.

Louise schudde verbaasd haar hoofd: 'Ik heb echt geen idee.'

Ze nam nu zelf ook een koekje van de schaal en samen bleven ze geïntrigeerd voor het raam staan om te zien waar die malle achterbuurvrouw in godsnaam mee bezig was.

Toen zagen ze tot hun stomme verbazing dat de vrouw stuntelig over de muur klauterde en met een plof in de tuin van de nog onbekende burens terecht kwam!

Louises mond viel open zonder iets te zeggen.

'Die is niet wijs!', riep Aramis uit. Hij schudde zijn hoofd, trok een barkruk onder zich en ging er eens even goed voor zitten.

'Ze loopt naar het zwembad', constateerde Louise nu. Ze had maar één barkruk en om toch half te kunnen zitten leunde ze tegen de bovenbenen van Aramis aan alsof het de doodnormaalste zaak van de wereld was. Wat het misschien ook wel was want geen van beiden schonk er aandacht aan. Ze waren te erg onder de indruk van wat er in de tuin van de achterburen gebeurde. Ze zagen nu dat de jonge vrouw iets uitvoerde bij het zwembad maar wat het was konden ze met geen mogelijkheid zeggen. Ze probeerde er iets uit te vissen, leek het wel.

'Vast ook een Engelse', zei Aramis nu. 'Ze is zo bleek dat het pijn doet aan mijn ogen.'

Ineens slaakte Louise een kreet en stootte Aramis aan: 'Kijk nou wat ze doet! Ze loopt naar de schuur. Wat heeft ze daar te zoeken?'

'Misschien een ladder? Ze moet immers ook die tuin weer uit.'

Na een tijdje kwam ze naar buiten met iets wat op een fruitkratje leek. Ze liep een paar keer heen en weer en had toen een stapel tegen de muur gezet die ze voorzichtig uittestte. Blijkbaar was het stevig genoeg want ze waagde een poging en al wiebelend kroop ze over de muur en verdween weer in haar eigen tuin.

Aramis en Louise keken elkaar verbaasd aan. 'Dat...was heel raar', zei Aramis uiteindelijk. Ze proestten het uit en daarna ging Louise verder met waar ze mee bezig was; de fudge in de koelkast zetten. Toen pakte ze organza zakjes om andere stukken fudge in te verpakken.

Terwijl ze daarmee bezig was keek ze Aramis aan en knikte naar hem: ‘Waarom heb jij je mooiste pak aan?’

Hij grijnsde zijn tanden bloot. ‘Ik heb een sollicitatiegesprek.’

‘Echt? Waarom? Ik dacht dat je je werk leuk vond.’

‘Dat vind ik ook. Maar ik doe alles bij die bank op de automatische piloot en dat wil ik niet meer. Hoe goed ik er ook in ben; de uitdaging is weg.’

‘Waar ga je op solliciteren dan?’ Intussen vulde ze een zakje met rozenfudge en bevestigde twee lavendeltakjes aan het dichtgeknoopte zakje.

‘Het is een interne sollicitatie. Ze zoeken iemand voor het kantoor in Brussel.’

Heel even haperden haar handen terwijl haar adem hetzelfde deed. *Brussel. Heel. Ver. Weg.* Ze herpakte zich snel. ‘Brussel? Dat is niet naast de deur.’

Hij knikte. ‘Nee, dat klopt. Maar dan krijg ik eindelijk de kans om nog meer van de wereld te zien. Brussel is een wereldstad waar de Europese regering zit. Dat is toch fantastisch?’

‘Ik heb nooit geweten dat jij die ambitie had. Wel dat je verder wilde groeien bedoel ik maar niet dat je het land uit wilde.’

‘Zegt Hollands Glorie.’

‘Ik had geen keus. Mijn ouders pakten gewoon alles wat ze hadden, inclusief mijzelf, op en kwakten het hier weer neer.’ Louise begreep pas na een paar jaar waarom haar ouders die stap hadden gezet en was sindsdien blij dat ze dat hadden gedaan. Ze waren in Nederland gewoon niet gelukkig geweest.

‘Zou je terug willen dan?’

Daar dacht ze over na. Zou ze terug willen naar het Friese platteland? Naar de groene weilanden, de bomen, de vele slotjes, de frisse lucht, de mooie boerderijen?

‘Nee. Ik mis het wel maar als ik daar naartoe zou gaan zou ik Frankrijk meer missen. De zee, de warmte van de zon, de geuren, mijn ouders.’ *Jou.*

Hij grijnsde jongensachtig terwijl hij zijn armen om haar heen sloeg en met haar begon te dansen op de accordeonversie van ‘*La Mer*’. ‘Zou je mij niet een klein beetje missen?’

Ze gaf hem een vriendschappelijke stomp in zijn maag: ‘Geen tel.’

‘Leugenaar’, grapte hij terwijl hij nog een koekje pakte. ‘Ik ga er weer vandoor.’

‘Wat kwam je eigenlijk doen?’ *Behalve mij een hartverknettering bezorgen.*

Hij liep op haar af en zoende haar vol op haar mond: ‘Een portie geluk halen’, mompelde hij met volle mond waarna hij de deur weer uit liep.

Ze moest zich vasthouden aan het aanrecht terwijl ze hem ‘Succes!’ achterna riep. Hij zoende haar wel vaker op deze manier. Dat deden veel Fransen. Ze was inmiddels aan de omhelzingen, knuffels en zoenen van de Fransen gewend maar niet aan die van Aramis. Haar lijf stond in brand en er was niets wat ze ertegen kon doen.

Uiteindelijk ademde ze diep uit, schonk voor zichzelf een glas water in, sneed een stuk van een heerlijk geurende citroen af, gooide dat in het glas samen met wat ijsblokjes en maakte een boodschappenlijstje voor als ze naar de stad ging. Het was nog maar voorjaar maar elke keer als Aramis haar aanraakte leek het verdorie wel alsof er een hittegolf in volle gang was.

In de stad parkeerde ze haar auto in een parkeergarage vlakbij de Arc de Triomphe van hun stad. Een eerbetoon aan de Zonnekoning had Aramis haar ooit verteld. Ze zou als eerbetoon aan Aramis met alle liefde een stuk pistachefudge maken zo groot als hij kon dragen. Als dat

ervoor zou zorgen dat hij zou blijven. Ze probeerde er niet aan te denken en liep doelgericht naar het furnituurenwinkeltje wat diep verstopt in het centrum was; een walhalla voor elke knutselliefhebster. Toen ze naar binnen wilde kwam er juist een jong stel naar buiten; hij met een pet op en zij met een tas vol nieuwe aankopen. Ze straalde als een kind die zich in de speelgoedwinkel te buiten was gegaan en toen Louise haar herkende als haar glurende achterbuurvrouw moest ze haar lachen inhouden. De man kwam haar vaag bekend voor maar ze kon haar vingers er niet op leggen. Ze haalde haar schouders op en ging naar binnen.

'Bonjour Marie', groette ze vrolijk.

'Bonjour Louise', antwoordde deze met de voldane uitdrukking op haar gezicht van een winkelier die een nieuwe klant heeft binnen gehengeld. 'Heb je nieuwe organza nodig?'

'Ja. En dat niet alleen. Ik ben door mijn lint en mijn naaigaren heen. Het was een goed idee van je om mijn fudge in organzazakjes te verkopen. Ik ben bijna elke vrijdag uitverkocht.'

'Mooi zo. Ik heb een nieuwe kleur binnen gekregen en ik heb hem nog achter laten liggen. Je hebt eerste keus', zei Marie met een knipoog.

'Echt, je bent te goed voor deze wereld Marie.'

'Slijmjurk. Het is een vriendendienst tussen ondernemers.'

'En misschien omdat ik jouw visitekaartjes naast die van mij in de kraam heb liggen?' kaatste Louise terug.

Er kwam alleen gegrinnik als antwoord voordat Marie naar achteren verdween. Ondertussen liep Louise tussen de stoffen door en vond een wit katoenen stof met citroenen en eentje met sinaasappels erop. Ze zou ze misschien kunnen gebruiken om de deksels van haar potten curd op te fleuren. Ze pakte de stoffen onder haar arm, samen met een paar rollen kanten lint en legde alles net op de toonbank toen Marie terugkwam.

'Kijk! Vind je hem niet schitterend?'

Louise moest beamen dat de organza inderdaad schitterend was. Het was een mooie lavendelpaarse kleur in een matte poederachtige finish.

'Hij is inderdaad prachtig Marie. Heb je nog meer kleuren in deze finish? Al mijn andere kleuren zijn glanzend en dan staat één matte finish een beetje vreemd.'

'Ja, ik heb hem nog in geel en lichtroze.'

'Doe daar dan ook maar twee meter van. En van deze twee stoffen ook twee meter. Die komen op de deksels van de curds.'

'Dat wordt vast prachtig. Heb je nog genoeg labels?'

'Ja, die heb ik nog wel. Ik wil wel graag twee meter van dit kant en twee klosjes wit naaigaren.'

Marie knipte alles af, deed de aankopen in een grote zak en even later stond Louise dolgelukkig weer buiten. Ze was trots op zichzelf; ze had niks extra's meegenomen. Alleen wat ze nodig had voor haar verkoopwaar. Zij het met moeite. Daarom trakteerde ze zichzelf op een lekker kopje koffie genietend van de lenteson op een terras. Het restaurant zou van de broer van een beroemde zanger zijn maar daar had Louise zich niet in verdiept.

De rest van de dag en avond besteedde ze aan het naaien van mooie organzazakjes voor haar fudge. Ze kon met een gerust hart de vrijdag erna op de markt gaan staan. De volgende dag echter had ze daar geen tijd voor want alleen van de opbrengsten van de markt kon ze niet leven. Ze werkte ook als kassière bij de grote Supermarché.

Toen ze de volgende dag na een lange werkdag thuiskwam was ze doodop. Ze hield van haar werk in de Supermarché wat feitelijk niet veel verschilde van haar werk in de marktkraam. Ze kon met mensen praten, nieuwtjes uitwisselen en de meesten kenden haar van de fudge en curds. Vandaag was er een vrouw geweest die had gevraagd of ze ook grapefruitcurd verkochten in de winkel. De Supermarché verkocht dat niet maar het bracht haar op het idee om dat thuis te proberen. Ze verkocht nu citroencurd, gembercurd, sinaasappelcurd en limoencurd. Curd van grapefruit zou best eens een goede toevoeging kunnen zijn. Ze was van plan geweest om dat vanavond thuis uit te proberen maar dat was voordat de pin in storing ging en klanten dus alleen contant konden betalen. Het gevolg was totale chaos en het was verontrustend geweest om erachter te komen hoe onthand een winkel is zonder de mogelijkheid tot pinnen. Met het langer duren van de storing daalde het humeur van de klanten evenredig en aan het eind van de dag was ook het personeel zelf bloedchagrijnig en gooide de manager kleurrijke en indrukwekkende verwensingen de werkvloer op. Een kwartier voor sluitingstijd was de storing verholpen maar het kwaad was al geschied en iedereen, zowel klant als personeel, had een humeur gehad om op te schieten. In plaats van het experimenteren met grapefruit had ze nu vooral behoefte aan een glas wijn, muziek en fudge. Veel fudge.

Bij thuiskomst schopte ze haar schoenen uit, zette de playlist van Norah Jones aan en schonk een flink glas wijn in terwijl ze met een flinke aardappelsalade aan tafel ging zitten. Net toen ze haar lege bord in de gootsteen zette, nog een glas wijn inschonk en naar de koelkast liep om haar persoonlijke fudgevoorraad te plunderen, hoorde ze de deur opengaan. Er kwam een glimlach op haar gezicht. Aramis. Alleen hij liep door zonder aan te bellen of te kloppen.

‘Het is gelukt!’ Hij kwam op haar afgelopen, zette een fles champagne in het voorbijgaan op tafel terwijl hij haar bij haar middel pakte, haar optilde, ronddraaide en wederom kustte.

‘Louise, ik heb de baan! Ik vertrek naar Brussel!’

‘Echt...echt waar?’ stamelde ze. Hij was zo euforisch dat hij niet de pure paniek in haar ogen zag terwijl hij in haar kast dook en twee champagneglazen pakte alsof ze die dagelijks samen gebruikten. Hij pakte de fles, plopte hem voorzichtig open en schonk het voorzichtig in de twee glazen. Eentje gaf hij aan haar terwijl hij met de ander tegen dat van haar klonk.

‘Proost! Op Brussel!’

‘Op Brussel’, antwoordde ze verslagen.

Pas toen zag hij haar gezicht echt en liet zijn glas zakken. ‘Wat is er? Ben je niet blij voor me?’

‘Jawel. Ik ben blij voor je. En trots enzo. Echt waar. Maar alle Jezus. Het is Brussel Aramis. Zo ver weg.’ En toen zei ze zachtjes wat ze al die tijd in haar hoofd had zitten: ‘Ik ga je zo ontzettend missen.’ En tot haar frustratie snikte ze.

Hij liet zijn glas zakken en trok haar tegen zich aan. ‘Oh, ik ga jou ook vreselijk missen *mon clair de lune*’ Bij het horen van zijn koosnaam voor haar kreeg ze het te kwaad. Zo noemde hij haar heel af en toe sinds ze vroeger onder het schijnsel van een volle maan hadden gekampeerd. En alleen als ze met z’n tweeën waren.

‘Maar je komt me gewoon regelmatig opzoeken, toch? En dan gaan we samen Brussel onveilig maken en dan kunnen we ontdekken of die stad misschien de perfecte partner voor ons verstoopt heeft zitten!’

Begreep hij dan niet dat haar perfecte partner gewoon hier was? Bij haar. Op dit moment. Ze wist dat als er ooit een goed moment kwam waarop ze haar ware gevoelens uit kon spreken dat het dit moment was. Ze kon het niet. Ze wilde niet de domper op zijn feestvreugde zijn. Dus vermande ze zich, pakte haar champagne en proostte met hem. Op Brussel.

‘Wanneer vertrek je?’

‘Volgende week.’

Ze verslikte zich pardoes in haar slok. ‘Dan al?’

‘Ja, er is een appartement beschikbaar en dat staat leeg.’

‘En je appartement hier dan?’

‘Dat deel ik toch samen met Robèrt. Hij blijft daar wonen en kan de huur makkelijk alleen opbrengen dus ik kan zo vertrekken. Maar hij zal snel genoeg een nieuwe huisgenoot gevonden hebben.’

Waarom wist ze niet maar ze staarde ineens uit haar keukenraam. In de achtertuin van de nieuwe bewoner zag ze twee mensen op een kleed liggen. Ze keken samen naar de sterren en ineens voelde ze zich verdrietig. Die mensen zagen eruit alsof ze al hun hele leven geliefden waren en al hun hele leven samen naar de sterren keken. Ze kon alleen het gezicht van de man vaag zien en ze kon zich zo voorstellen dat ze samen toekomstplannen aan het maken waren. ‘De sterren zullen in Brussel nooit zo mooi zijn als hier.’ Waarom ze het zei wist ze niet maar het was eruit voor ze het besepte.

‘Reden te meer om met enige regelmaat terug te komen’, zei Aramis zacht.

Ze dronken in stilte hun bubbels maar de avond had een verdrietige glans gekregen.

‘Sorry’, zei Louise. ‘Ik heb je avond verpest. Je kwam hier om iets met me te vieren en ik loop alleen maar te zaniken.’

Hij grinnikte. ‘Ik moet zeggen dat ik me gevleid voel. Het is altijd fijn om te weten dat je gemist wordt, toch?’

‘Het zal wel. Kom je nog langs voordat je gaat?’

‘Natuurlijk. Ik wil een afscheidsfeest. Ik laat je nog weten wanneer dat precies is. Ik vertrek niet met stille trom, weest maar gerust.’

Hij gaf haar een kus op haar wang en vertrok weer terwijl hij naar de fles champagne knikte: ‘Deze laat ik hier. Je ziet eruit alsof je hem nodig hebt.’

De deur ging dicht en weg was hij.

Ze bleef roerloos in de keuken staan en keek naar de champagnefles. Ze pakte hem op en goot hem leeg in de gootsteen. Daarna liet ze zich in de slaapkamer op haar bed vallen en huilde de ogen uit haar hoofd terwijl de maan door het open raam haar kamer in scheen.

‘Je ziet er goed uit *chérie*.’

Het was zaterdag en Louise lag met haar twee beste vriendinnen, Edith en Juliette, op het strand aan de blauwe Middellandse Zee. Het was heerlijk weer en het strand lag aardig vol. De lente ging langzaam over in de zomer en Louise had erg uitgekeken naar vandaag. Ze had haar vriendinnen echt nodig, al was het alleen maar omdat zij als enige van haar liefde voor Aramis afwisten. De restaurants op de boulevard deden goede zaken en er werd druk geflanneerd door zowel de lokale bevolking als de vroege toeristen.

Ze had de vrijdag op de markt door weten te komen en bijna al haar fudge en curd was verkocht. Normaal gesproken werd ze daar supergelukkig van maar deze keer kon het haar

niet zoveel schelen. Dat had haar razend op zichzelf gemaakt en ze had besloten om zichzelf een schop onder d'r kont te geven. Geen man mocht zo'n invloed op haar hebben. Zelfs niet als die man Aramis was.

Dus had ze Edith en Juliette geappt en die waren, uiteraard, altijd in voor een dagje strand. Het feit dat Juliette had gezegd dat ze er goed uitzag deed haar goed. Ze voelde zich ook goed. Naar omstandigheden. Ze besloot het boek Aramis keihard dicht te slaan en verder te gaan. Al was het alleen maar omdat de beste man zelf niet eens wist dat er een 'boek Aramis' bestond.

De zon zorgde voor een heerlijk gevoel op haar lijf en ze was blij dat ze een tijdje geleden de bikini had gekocht die ze nu aanhad. Een mooie zwarte bikini met grote rode stippen erop. Een strik in het midden van het topje en ruches langs de push-up cups. Overduidelijk gemaakt om sexy te zijn en zo voelde ze zich ook. Geflankeerd door haar vriendinnen die een bikini met dezelfde functie droegen voelde ze zich meer toeriste dan *local*.

De hele middag giechelden ze over van alles en nog wat, roddelden ze heerlijk over mensen die ze kenden, waren Juliette en Edith lyrisch over de schijnbare come-back van een Franse zanger en dronken ze meer rosé dan zou moeten die heerlijk smaakte bij de aardbeienfudge die ze in een koelbox mee had genomen. Het was een topmiddag. Omdat ze nog niet wilden dat er een eind aan die middag kwam besloten ze een restaurantje op te zoeken om daar te gaan eten.

Met fleurige pareo's om hun middel geslagen ploften ze neer op loungestoelen op het terras van een hip restaurant en Juliette flirtte erop los met de ober.

‘Ik moet jullie iets vertellen’, begon Edith ineens.

‘Jij gaat ons trakteren’, giechelde Juliette.

‘Tobias heeft gevraagd of ik bij hem kom wonen!’

Twee harde kreten waren het gevolg.

‘Aaaah!’, gilte Louise. ‘Ik wist helemaal niet dat het zo serieus was tussen jullie!’

Edith begon te blozen. ‘Dat is het wel en ik vind het zo spannend.’

‘Wat heb je gezegd?’ vroeg Juliette nu.

‘Dat ik dat heel graag wil natuurlijk! Ik was niet van plan om het te vertellen want we wilden het nog even voor onszelf houden maar ik kan gewoon mijn mond niet houden’, straalde Edith.

‘Samenwonen’, mijmerde Louise. ‘Potverdorie. Dat zijn grote-mensenzaken *chérie*.’

‘Potverdorie. Alle dagen seks Edith!’ Juliette wiebelde, zoals altijd met een groot gebrek aan subtiliteit, suggestief met haar wenkbrauwen.

Edith zuchtte: ‘*Oui*. Is het niet heerlijk? Het is doodeng maar ik kan me tegelijkertijd niets mooiers voorstellen.’

Pas toen keken Juliette en Louise goed naar hun vriendin. En zagen ze wat ze zelf ooit hoopten te voelen. Hun vriendin straalde van top tot teen en had een intens gelukkige gloed over zich. Ze zagen die avond wat liefde doet.

De ober kwam met hun eten, een grote schaal *fruits de mer*, en Juliette bestelde een fles champagne want ze hadden iets te vieren.

Samen klonken ze op het geluk van Edith en waren ze gelukkig, simpelweg omdat zij dat was.

Een paar dagen later had de lucht iets dreigends. Het was al de hele dag benauwd geweest en het leek erop dat het zou eindigen met een gigantische onweersbui. Die avond gaf ook Aramis zijn afscheidsfeest en Louise had een dubbel gevoel. Ze had zin in een feestje en had een nieuw fleurig jurkje gekocht die haar ietwat korte maar goed gevormde benen weergaloos uit liet komen en die haar borsten groter deed lijken dan ze in werkelijkheid waren. Alleen de reden van het feestje bezorgde haar buikpijn. Morgen zou Aramis vertrekken naar Brussel. Haar maatje. Haar rots in de branding. Foetsie.

Ze probeerde er niet aan te denken en was vastbesloten van het feestje te genieten. Niemand had er wat aan als ze daar jankend en snotterend rond zou lopen als een afgewezen scharrel. Bovendien bezat ze ook nog zoiets als eigenwaarde.

Voordat ze vertrok ging ze heel even in haar tuin zitten om moed te verzamelen. Ze keek omhoog en zag verderop de bergtop. De Franse naam bleef nooit hangen maar ze wist dat het iets met een wolf te maken had dus zij noemde het altijd de 'Wolvenberg.' Aramis had haar ooit verteld dat je een hele mooie wandeling naar boven kon maken waarna je heerlijk onder de maan en de sterren kon slapen. Stiekem had ze altijd gehoopt dat hij haar een keer mee naar de top zou nemen maar hij had dat nooit gedaan.

Ze ging weer naar binnen, pakte haar tas met een enorme voorraad pistachefudge en ging op weg.

Het feest was al in volle gang toen ze arriveerde en overal waren vrolijke mensen die lachten en dansten op vrolijke zomerse muziek. Ze hield van deze feestjes. Ze waren uitbundig, feestelijk en tegelijkertijd ongedwongen.

Ze zocht Aramis op en vond hem druk in gesprek met zijn beste vriend Marcellino. Toen hij zich omdraaide en haar zag staan gleed zijn blik even goedkeurend over haar nieuwe jurk terwijl zijn ogen even bleven steken op borsthoogte.

'Staat je goed', knikte hij.

'Dank je wel. Ik vond dat ik maar eens alles uit de kast moest trekken voor jouw afscheid.'

Bij het woord 'afscheid' draaide haar maag zich weer om en ze gaf hem snel de fudge. Hij begon te stralen en zoende haar uitgebreid zoals ze van hem gewend was. Hij zag eruit om op te vreten en ze zou zweren dat ze liep te kwijlen.

'Heb je Juliette en Edith al gezien?' vroeg hij.

'Nee, nog niet.'

'Ze zijn buiten met Tobias op het terras', zei hij waarna hij weer naar een paar andere vrienden van hem liep.

Ze liep naar buiten, de benauwde avondlucht in. De lucht werd niet alleen donker maar vooral ook grijzer. Haar vriendinnen zag ze op een paar tuinstoelen genieten van een cocktail; Edith van een Mojito en Juliette had haar gebruikelijke Cosmopolitan welke ze eigenlijk altijd dronk als ze uitgingen. Juliette floot toen ze haar outfit zag.

'Mooie voorgevel!'

Louise grinnikte. 'Dank je. Met valsspelen kom je een heel eind.'

Tobias vroeg of hij ook wat drinken voor haar kon halen en omdat dit feestje zich leende voor cocktails bestelde ze een Mimosa.

Ze plofte in de lege stoel naast Juliette en pakte een zalmhapje van de tafel die voor hen stond. Juliette keek haar samenzweerderig aan en zei hardop: ‘Niet laten merken dat je het ziet maar Edith heeft stevige pre-party seks gehad.’

Louise verslikte zich in haar hap en Edith keek alleen maar grinnikend voor zich uit.

‘Let maar niet op Juliette hoor, ze is gewoon jaloers, dat is alles.’ Daarna schaterde ze het uit.

Juliette rolde met haar ogen en Louise keek eens goed naar Edith en schudde haar hoofd.

‘Verrek, het is nog waar ook. Het straalt van je af Edith! Je hebt het gewoon op je voorhoofd geschreven staan: ‘Ik heb een lekkere wip gemaakt vandaag, hoe was jouw dag?’

Op dat moment kwam Tobias terug met de Mimosa voor Louise. Ze bedankte hem en knikte naar Edith: ‘Als jullie straks samenwonen, laat je dan nog wel wat van haar over?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, als jullie je elke dag als een stel hitsige konijnen gaan gedragen houd ik geen vriendin meer over om mee op stap te gaan.’ Daarna knipoogde ze naar hem terwijl ze een slok van haar cocktail nam.

Tobias grinnikte. ‘Geen zorgen, we zullen er ooit wel aan gewend raken en dan neemt het vanzelf af naar slechts één keer per dag.’

Juliette kreunde bedroefd: ‘Zeg. Heb een beetje medelijden met de singles onder ons.’

Tobias vouwde daarop zedig zijn handen samen, sloot zijn ogen en hield een momentje stilte waarin hij voor de vriendinnen van zijn geliefde alle dagen seks en eeuwige liefde wenste.

Ze proestten het allemaal uit en net op dat moment voegde Aramis zich bij hen terwijl hij een biertje in zijn handen had.

‘Kan ik meelachen?’

Tobias lichtte hem maar al te graag in: ‘Je kunt onze wens versterken. Wij wensen voor Louise en Juliette een echte relatie en alle dagen goede seks.’

Aramis grijnsde en hij keek haar strak aan. ‘Jij hebt toch weleens goede seks *mon clair de lune*?’

Haar ogen werden groot en haar mond viel open. Nog nooit had hij haar zo genoemd waar anderen bij waren en niemand wist ervan. Het was iets van hun tweetjes en nu had hij het zo de wereld in gegooid.

Ze wist zich nooit een goede houding te geven in dit soort situaties en wenste dan altijd dat ze in haar keuken was. Omringd door chocolade, lekkere toppings, rijpe naar zomer geurende citrusvruchten en lavendeltakjes.

Ze nam een grote slok van haar Mimosa en mompelde een ‘tuurlijk wel’.

Blijkbaar voelde Aramis haar stemming aan want hij verontschuldigde zich snel en ging weer op zoek naar andere feestgangers die uitbundig aan het vieren waren dat hij hen ging verlaten.

Juliette keek haar over haar bril aan: ‘*mon clair de lune*?’

‘Kop dicht, Juul.’

‘Serieus? *Clair de lune? Món clair de lune?*’

‘Stop. Ik meen het.’

Juliette zuchtte diep, nam de laatste slok van haar Cosmopolitan en keek hoofdschuddend voor zich uit. ‘*Mon clair de lune*’, mompelde ze. Die man is zo blind dat hij zelf niet begrijpt wat zijn eigen ogen zien.’

‘Wat loop jij nou weer uit je nek te lullen? Waar heb je het over?’

‘Waar ik het over heb? Aramis kijkt verdorie op dezelfde manier naar jou als Tobias naar Edith. Dáár heb ik het over!’

Geschokt keek Louise haar vriendin aan. ‘Ik geloof je niet’, zei ze zachtjes.

‘Ze heeft gelijk *chère*’, deed Edith er een schepje bovenop.

‘Nee. Dat doet hij niet’, antwoordde Louise stellig. Als ze ook maar iets anders dúrfde te denken zou ze zijn vertrek naar Brussel helemaal niet overleven. ‘Hij ziet mij als zijn beste vriendin, een soort zusje, echt niet als iets anders.’

‘Nou’, ging Juliette verder, ‘ik heb drie broers en ik kan je in alle eerlijkheid vertellen dat die me geen van allen met hun ogen proberen uit te kleden.’

‘Hou op Juul!’, protesteerde Louise.

‘Ik ga nog een Mimosa voor je halen’, zei Tobias omdat hij zich overduidelijk te veel voelde. Louise zuchtte heel diep en ademde een paar keer in en weer uit. Ze hield van Aramis, daar twijfelde ze niet aan. En juist omdat ze zoveel van hem hield gunde ze hem zijn Brusselse avontuur. Ze vloekte inwendig. Was ze maar niet zo alle Jezus verstandig.

Al snel kwam Tobias terug met een dienblad vol cocktails.

‘Alsjeblieft’, een verse Mimosa.

‘Dank je wel.’

‘Geen probleem’, zei Tobias terwijl hij ook Edith en Juliette hun nieuwe cocktails gaf.

Het onderwerp ‘Aramis’ werd verder vermeden. Ze kletsten nog een hele tijd over de plannen die Edith en Tobias samen hadden en over een man waar Juliette een tijdje een paar keer een date mee had gehad en met wie het fantastisch had geklikt. Helaas was die geweldige vent even vergeten te melden dat hij al vijf jaar de geweldige vent van een andere vrouw was. Een kleinigheidje noemde hij het. Juliette noemde het iets anders.

Louise was nog twee cocktails verder toen ze zag dat de eerste gasten ervandoor gingen. Ze keek omhoog en zag een donkere dreigende lucht en iets in de atmosfeer veranderde.

Misschien was het ook beter dat zij naar huis ging. Maar niet voordat ze fatsoenlijk afscheid had genomen van Aramis. Ze vond hem op de dansvloer terwijl George Ezra met zijn lage basstem ‘Get lonely with me’ zong en tikte op zijn schouder.

Hij draaide zich om en misschien waren het de cocktails. Of misschien was het dat ‘nu of nooit’ gevoel. Of wellicht de verandering in de lucht door naderend onweer. In ieder geval dacht ze er niet bij na toen ze in een opwelling deed ze wat ze al jaren had willen doen. Ze sloeg haar armen om zijn nek en zoende hem met alles wat ze in zich had. Van verbazing hield hij haar eerst alleen stevig vast maar beantwoordde toen haar kus met zoveel passie dat de mensen op de dansvloer begonnen te klappen en te joelen. Ze vergat alles om zich heen en toen ze uiteindelijk naar adem hapte en hem losliet schaamde ze zich kapot.

‘Sorry...dat...dat was niet mijn bedoeling. Succes in Brussel.’ Ze gaf hem nog een kus op zijn wang en vertrok.

Ze liep buiten toen ze in de verte de eerste donderklap aan de hemel hoorde en sloeg haar handen voor haar ogen.

Wat had ze gedaan! Waarom? En hij zoende haar terug! Waarom zoende hij haar terug? De adrenaline schoot door haar lijf en ze moest echt een hand op haar buik leggen om te kalmeren. De hele weg naar huis liep ze alsof alle lucht uit haar longen verdwenen was.

Toen ze bij haar appartement aankwam liep ze meteen door naar de keuken en besmeerde een toast dik met haar citroencurd en nam, puur om het lot te treiteren, twee grote stukken pistachefudge. Ze had troosteten nodig. Heel veel.

Het onweer was nu hevig los gebarsten en terwijl de bliksem en donder door de lucht flitsten en knalden, viel de stroom uit. Natuurlijk. Waarom niet?

Geroutineerd stak ze overal wat kaarsen aan en keek ondertussen uit haar keukenraam omdat ze geschreeuw hoorde boven de donder uit. Ze zag een man met een lantaarn in zijn hand op de deur van haar achterbuurvrouw bonzen. Ook in dat huis was de stroom uitgevallen maar in tegenstelling tot in de meeste huizen, waar zacht kaarslicht begon te schijnen, bleef het daar donker. De jonge vrouw was vast niet voorbereid op stroomuitval en Louise was blij dat ze hulp kreeg. Toen ze zag dat de deur openging en de man binnengelaten werd verloor ze haar belangstelling. Ze was van plan om naar bed te gaan toen ze zich wezenloos schrok.

Ze had hem door de harde knallen niet binnen horen komen en door het beperkte licht van de kaarsen zag hij er dreigend uit zoals hij wijdbeens in de deuropening van haar keuken stond terwijl de bliksemflitsen over zijn gezicht flakkerden.

'Aramis', stamelde ze. 'Wat doe jij hier?'

Er kwam alleen maar een grom uit toen hij op haar afstapte en terwijl het onweer op zijn hoogtepunt was greep hij haar vast en drukte zijn mond vol op de hare.

'Wat jij flikte is toch godsamme niet te geloven', mompelde hij tegen haar lippen terwijl hij zijn zoenen verdiepte en haar nog steviger vastpakte. Ze kon niets anders doen dan zijn overvloed aan kussen beantwoorden en haar hersens uitschakelen.

'Wat kom je...?' maar verder kwam ze niet. Aramis tilde haar op en liep met een paar stappen rechtsreeks naar haar slaapkamer. Haar hele lijf tintelde van verrukking. Ze had geen idee waar dit ineens vandaan kwam maar als dit het gevolg was van haar zoen die ze hem gegeven had dan wenste ze dat ze dat veel eerder had gedaan.

Voordat ze goed en wel na kon denken had hij haar uit haar jurk geholpen terwijl hij iets mompelde wat leek op 'veel te sexy' en wanneer hij zijn eigen kleren had uitgetrokken kon ze met geen mogelijkheid zeggen. Hij deed zich tegoed aan haar lijf, haar mond, alles. En op haar beurt genoot zij van alles wat hij te bieden had. Het veranderde waarschijnlijk niks maar dit zou ze nooit meer vergeten. En toen ze op het hoogtepunt niets anders meer zag of voelde dan de enorme explosies door haar hele lijf riep ze dat ze van hem hield.

De volgende ochtend was de lucht weer rustig en was het warm en zonnig. Louise dronk haar thee terwijl ze peinzend uit het keukenraam keek. Bij de achterburen gebeurde niks en ze was alleen met haar gedachten. Wat een sukkel was ze geweest. Had ze de meest fantastische en perfecte vrijpartij van haar leven (bij kaarslicht!) half om zeep geholpen door te roepen dat ze van hem hield. Natuurlijk. Ze hield ook van hem. Maar dat hoefde hij niet te weten, suffice domme muts die ze was. Het was er gelukkig niet ongemakkelijk van geworden en nadien hadden ze nog heerlijk loom en voldaan in elkaars armen gelegen en grapjes gemaakt over belabberde timing enzo. Maar ze had het gezien. De verbazing in zijn ogen; hoe snel hij zich ook had hersteld, ze had het gezien. Toen hij later vertrok zei hij dat hij heel graag had willen blijven slapen maar dat hij al vroeg met het vliegtuig zou vertrekken. Ze wist dat dat waar was

maar toch voelde het als een koude douche. Nog één lange kus. Nog één dikke knuffel en toen als laatste nog één keer ‘*Au revoir mon clair de lune*’, terwijl hij haar gezicht in zijn handen hield. Toen was hij weg.

De dagen daarop voelde ze zich in tweeën gespleten. Deels euforisch door die fantastische vrijpartij en deels eenzaam omdat het geen vervolg zou krijgen. Aramis had geappt toen hij aangekomen was en had gezegd dat hij genoten had van hun laatste avond samen. Ze had geantwoord dat zij precies hetzelfde voelde. Ook had ze gezegd dat ze verder niets van hem verwachtte en dat ze hoopte dat hij in Brussel op zijn plek zou zijn en alles zou vinden wat hij zocht. En hoe verscheurd ze zich ook voelde: ze meende het. Er werd niet gesproken over dat wat ze eigenlijk niet had moeten roepen.

Ze had Edith gebeld in de hoop om samen te gaan shoppen maar die kon niet. Die zat onverwachts met Tobias een paar dagen in Parijs met als afsluiter het concert van die Franse zanger waar iedereen zo idolaat van was.

Een paar dagen later werd ze gebeld net toen ze haar schoenen uitschopte na een drukke werkdag bij de *Supermarché*. Juliette zag ze.

‘Hai Juul.’

‘Lou!’, brulde ze. ‘Je raadt het nooit!’

Louise grinnikte. ‘Waarschijnlijk niet.’

‘Ik ben in Parijs!’

‘Jij ook al?’

‘Ja, ik heb een kaartje gewonnen voor het concert.’

‘Concert? Dat concert waar Edith en Tobias naartoe zijn?’

‘Ja, we zijn met ons drietjes. Echt supertof! Jammer dat jij er niet bij bent *chérie*.’

‘Welnee, ik ken die man niet eens.’

‘Nee. En dat is onacceptabel. Daarom gaan jij en ik videobellen tijdens het concert. Dan krijg jij er ook wat van mee.’

‘Wanneer is dat precies?’

‘Vanavond. Ik bel je op tijd.’

‘Goed dan.’

En inderdaad, die avond belde Juliette vlak voordat het concert begon. Omdat het mooi weer was besloot Louise buiten op het gras te gaan liggen met de telefoon. Ze pakte een zacht kleed van binnen en legde de telefoon naast zich neer terwijl ze zelf naar de maan keek met haar handen onder haar hoofd gevouwen. Vanuit haar ooghoek zag ze dat het donker was bij haar beide achterburen en heel even vroeg ze zich af waar ze waren. Zou de achterbuurman met zijn geliefde ergens anders naar de sterren liggen kijken? En zou de Engelse misschien op een romantische date zijn? Of zou ze misschien ook in Parijs zijn en vanavond samen met hem onder de Eiffeltoren lopen?

‘Lou! Het begint!’ riep Juliette.

Louise zag een bomvolle zaal met allemaal mensen die vol verwachting naar het podium keken waarop een man zat met een gitaar. En toen drong het tot Louise door. Ze herkende

hem ineens en schoot spontaan in de lach. Daar op het podium stond haar achterbuurman! Gesteld op zijn privacy...ja ja. Juliette en Edith werden wild toen Louise het ze vertelde. Daardoor hoorde ze hem eerst niet.

‘Hallo Louise’, klonk het ineens zacht achter haar.

Ze schrok zich rot en met een ruk schoot ze overeind.

‘Aramis! Wat doe jij hier?’ Ze knipperde met haar ogen van ongeloof.

Ze kon niet meer helder nadenken. Hij was hier! Aramis was hier!

‘Je bent nog maar net in Brussel’, stamelde ze, ‘Kun je nu al weg?’

‘Ik ben niet weg. Ik ben terug.’

‘Ik begrijp er niks van.’

Hij keek haar aan met die blik waar ze altijd van smolt. ‘Ik heb in Brussel gezegd dat ze iemand anders moeten zoeken.’ Hij liep langzaam op haar af.

Haar mond viel open. ‘Je hebt wát? Maar je wilde dit zo graag! Hier heb je zolang op gewacht!’

Hij kwam dichterbij haar toe. ‘Ja, ik heb er inderdaad lang op gewacht. Maar dat je ergens lang op moet wachten wil nog niet persé zeggen dat het goed is hè?’

‘Maar waarom heb je dit gedaan?’ Ze werd nog boos op hem ook. Al die mooie kansen die hij wegsmeet. ‘Brussel was de plek waar je hoopte te vinden wat je zocht. Nieuwe uitdagingen!’ Inmiddels stond hij tegen haar aan en streelde haar armen: ‘Ik hoefde niets te zoeken’, begon hij. ‘ik bleek het al die tijd al binnen handbereik te hebben alleen was ik te stom om het te zien.’

‘Jezus, dat klinkt wel heel slecht’, grinnikte ze.

Vaag registreerde ze ergens op de achtergrond dat Juliette en Edith naar haar joelde.

Er krulde één mondhoek omhoog. ‘Ja hè. Maar het is wel waar. *Mon clair de lune*, jij bent wat ik zocht en wat ik nodig heb. Ik heb je zo gemist terwijl ik in Brussel was. En onze vrijpartij...allemachtig’, grijnsde hij.

Ze lachte. ‘Allemachtig? Was het zo slecht?’

Hij gromde weer, net als de vorige keer, en trok haar op de grond. ‘Over nieuwe uitdagingen gesproken’, mompelde hij.

En terwijl door de telefoon op de grond het lied klonk van een Franse zanger die zijn liefde bezong vanachter een piano liet Aramis op het kleed in de maneschijn aan Louise zien waar zijn hart werkelijk lag.